

KAPITOLA DEVÁTÁ

Ani ne o hodinu později jsem pěkné šaty vyměnila za mnohem skromnější oblečení. K tomu jsem přidala svoje nejstarší boty, ošuntělé bílé rukavičky z bavlny a šátek omotaný kolem hlavy (jelikož jsem ztratila slamák).

Když jsem vyšla ven, Harold už na mě čekal v drožce. Pozdravil mě: „Brý ráno, slečno Enolo,“ a zvědavě se na mě podíval. Moje eskapády ho sice očividně zajímaly, ale společenská pravidla mu nedovolovala se vyptávat.

A tak jsem mu odpověděla jen šibalským úsměvem.

„Dobré ráno, Harolde. Pojedme nejdřív do Finchwhistle Terrace.“

Tam jsem navštívila své dvě dobré přítelkyně, dvojčata Tish a Flossie Gloverovy, které bydlely vedle sebe v horním patře činžovního domu. Tish měla ve svém bytě obrovský psací stroj a stohy papírů; Flossie zase plechovky, barvy a ohromnou troubu. Obě se zrovna věnovaly svému řemeslu, ale moc rády si udělaly pauzu, aby si se mnou popovídaly. Dívaly se na

mě stejně zvědavě jako Harold, i když to byla víc ženská verze toho pohledu, a obě se zeptaly na otázku, na kterou by se on nezeptal: „Enolo, co máš, u všech svatých, za lubem?“

Mávla jsem rukou a hrdinsky zvedla bradu. „Hledám bratrstvo ulice.“

„Co prosím?“ nechápala Flossie.

„Co tím myslíš?“ zeptala se Tish.

„Nemám tušení,“ přiznala jsem a pak jsem promluvila k Flossie. „Potřebovala bych na nějaký čas vypadat nenápadně v sousedství Strand, a proto jsem tě přišla o něco požádat. Mohla bych si půjčit oblečení pouličního prodavače a nějakou japonskou keramiku, kterou bys mohla postrádat?“

Obě vyprskly smíchy a pak rychle odběhly najít, co jsem potřebovala. Tish našla podnos, který jsem si upevnila za ramena a Flossie mi dala dvě tašky plné zářivě malovaných cínových výrobků, které jsem mohla vystavit: drobné pokladnice, misky na knoflíky, držáky na sirky, všemožné tácky, vázičky a podobně. Flossie byla svobodného ducha a na své výrobky malovala, co se jí líbilo, takže vždycky měla po ruce zboží, které se neprodávalo, protože ho vyzdobila žábami, kaktusy, harpyjemi nebo soptícími sopkami namísto obvyklých růžiček a andílků. Občas jsem si od ní kupovala ty nejpodivnější kousky a dávala je Sherlockovi.

Plně vybavená jsem se s mnoha díky rozloučila s dvojčaty Gloverovými a poprosila Harolda, aby mě odvezl na místo, kam jsem se potřebovala dostat. Vystoupila jsem ve slepé uličce, aby mě nikdo neviděl, protože pouliční prodavači většinou